23/05/2020

«Ας αναρωτηθούμε τίμια, ποιά στάση θα κρατούσε ο Γέροντας Φώτιος»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Επτά χρόνια συμπληρώθηκαν από την ημέρα που ο μακαριστός Ιερομόναχος π. Φώτιος ο Κερασιώτης († 30 Απριλίου 2013), ο Πνευματικός Γέροντας της Ιεράς Μονής Παναγίας Δαμάστας και Πνευματικός καθοδηγητής αναρίθμητων ψυχών, ανήλθε εις τας ουρανίους Μονάς, υπακούοντας στο κάλεσμα του Κυρίου.

Την Παρασκευή 22 Μαΐου το βράδυ, στην Ιστορική Ιερά Μονή Παναγίας Δαμάστας, τελέσθηκε σε κλίμα Αναστάσιμης χαράς και κατανύξεως και τηρουμένων των απαραιτήτων μέτρων προστασίας, Ιερά Αγρυπνία, εις την οποία προηξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, πλαισιούμενος από τον Πανοσιολ. Αρχιμ. π. Νεκτάριο Καλύβα, Κληρικό της Ιεράς Μητροπόλεως Φωκίδος, Κληρικούς της Ιεράς Μητροπόλεως, την Οσιολογιωτάτη Καθηγουμένη της Μονής Γερόντισσα Ιωάννα την Ιατρό και τα μέλη της Ιεράς Αδελφότητος, ενώ παρέστησαν και κάποια πνευματικά παιδιά του οσίου Γέροντος.

Το Ιερό Αναλόγιο διηκόνισαν επάξια, μέλη της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός», τα οποία τελούσαν υπό την εμπνευσμένη χοραρχία του Διευθυντού αυτής κ. Ανδρέου Ιωακείμ.

Οι Ιερές Ακολουθίες μετεδόθησαν απευθείας μέσω του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Ιεράς Μητροπόλεως (89,4 Fm), καθώς και μέσω διαδικτύου από τον Ιστότοπο της Ιεράς Μητροπόλεως www. Imfth.gr και έτσι είχαν την ευκαιρία να συμμετάσχουν στην κατανυκτική αυτή αγρυπνία και αναρίθμητοι ακόμη νοητοί προσκυνητές, από άλλα μέρη της πατρίδος μας και του κόσμου.

Προ της απολύσεως του Αρχιερατικού μνημοσύνου, ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών, αναφέρθηκε στη μνήμη του αγιασμένου Γέροντος Φωτίου Κεαρσιώτου, τον οποίο χαρακτήρισε ως άνθρωπο του Θεού, ο οποίος κατά την διάρκεια της επιγείου ζωής και διακονίας του ακτινοβολούσε την Χάρη και το Φως της Αναστάσεως του Χριστού.

Ο Σεβασμιώτατος χαρακτηριστικά σημείωσε:

«Αυτή η περίοδος την οποία διάγουμε, Οσιολογιωτάτη Αγία Γερόντισσα και Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής ταύτης, αγαπητοί μου Πατέρες και αγαπητοί μου εν Χριστώ αδελφοί, η περίοδος του Πεντηκοσταρίου, είναι ουσιαστικά μία περίοδος, η οποία είναι γεμάτη από Δεσποτικές εορτές.

Κάθε μέρα και όχι μόνο την Κυριακή, έχουμε Δεσποτική εορτή και κάθε Σάββατο όπως απόψε, έχουμε την απόδοση της Δεσποτικής εορτής για να περάσουμε στην επόμενη. Έτσι και απόψε, αποδίδεται η Δεσποτική εορτή της Σαμαρείτιδος, της Κυριακής της Σαμαρείτιδος, που είναι βήματα και σκαλοπάτια για να φτάσουμε στο τέλος των Δεσποτικών εορτών αυτής της περιόδου, που είναι η εορτή της Πεντηκοστής.

Και η γιορτή της Σαμαρείτιδος, είναι μία κατεξοχήν γιορτή που αποκαλύπτει ότι ένα από τα γνωρίσματα της Αναστάσεως είναι τα χαρακτηριστικά που μας έδωσε ο Χριστός στη συνάντησή Του με τη Σαμαρείτιδα.

Ο άνθρωπος της Αναστάσεως δεν συζητά μόνο με τον όμοιο του, δεν συζητά μόνο με αυτόν που συμφωνεί μαζί του, δεν συζητά μόνο με αυτόν που έχει τις ίδιες προδιαγραφές με αυτόν, αλλά συζητά και με τον διαφορετικό, συζητά και με τον αντίθετο, όπως ο Χριστός συζήτησε με τη Σαμαρείτιδα, με την αλλόφυλη, την αλλόθρησκη, με την γυναίκα που ήταν σε μειονεκτική θέση εκείνη την εποχή, τολμά και συζητά. Μέσα από την συζήτηση αποδίδει αξία στο πρόσωπο της, που είναι το πρώτο και το βασικό.

Γνώρισμα των ανθρώπων που ζουν μέσα στο Φως της Αναστάσεως, είναι ότι ξέρουν να ακούν, ξέρουν να αναγνωρίζουν στον άλλον αξία, να δίνουν πρόσωπο στον άλλον, να συζητούν και με λεπτότητα, με διάκριση, με καλοσύνη, να φανερώνουν ακόμα και τις σκοτεινές πλευρές της προσωπικότητας των άλλων, όπως έκανε και ο Χριστός με τη Σαμαρείτιδα, όχι για να προσβάλλουν, αλλά για να φωτίσουν, όχι για να βανδαλίσουν την προσωπικότητά του άλλου, αλλά για να τη θεραπεύσουν.

Ένα τέτοιο πρόσωπο Αναστάσεως θυμόμαστε απόψε, τον Γέροντα Φώτιο. Αυτά τα γνωρίσματα, αυτά τα χαρακτηριστικά είχε, όπως και κάθε Άγιος Γέροντας της Ορθοδοξίας. Δεν υπάρχει Γέροντας Άγιος της Ορθοδοξίας και ας βρει κανείς έστω έναν, ο όποιος να μη συζητά, να μη διαλέγεται, να μην ακούει, να μην σέβεται την προσωπικότητα του άλλου. Κι όλοι εμείς που καμιά φορά επικαλούμεθα τους Γεροντάδες, για να δικαιολογήσουμε το ότι δεν είμαστε άνθρωποι της Αναστάσεως και είμαστε άνθρωποι του μονολόγου, της κριτικής, του κλεισίματος τον εαυτό μας, της συνωμοσίας, της καχυποψίας, των σκοτεινών σεναρίων, να φέρνουμε μπροστά μας αυτούς τους Γέροντες και να καθρεπτιστούμε και όχι να ψάχνουμε αν τυχόν διετύπωσαν καμία προφητεία ή καμία πρόρρηση για τα γενόμενα ή τα μελλούμενα, αλλά να δούμε πώς αποκάλυψαν στη ζωή μας, την ζωή του Χριστού και πως φανέρωσαν στη ζωή μας, την ζωή του Χριστού.

Όλοι εσείς που γνωρίσατε τον Γέροντα Φώτιο για παράδειγμα, να σκεφτούμε τούτη την περίοδο: Ακούσατε ποτέ από τα χείλη του μία κραυγή, μία κριτική, μια συκοφαντία, ένα λόγο φανατικό, ένα λόγο διαιρετικό; Ακούσατε ένα λόγο φοβικότητας, απελπισίας, απαισιοδοξίας, μαυρίλας;

Αυτές τις σκέψεις να κάνει κανείς γύρω από τους Αγίους ανθρώπους, που ο Θεός στέλνει ως δώρα στη ζωή μας, για να μπορέσουμε να πορευτούμε σε δύσκολα μονοπάτια, τα οποία έρχονται πολλές φορές απροσδόκητα μπροστά μας, όπως και τούτη την περίοδο, που ήταν δύσκολα τα μονοπάτια και φοβερά τα διλήμματα και φοβερά ερωτήματα ετέθησαν μέσα μας.

Κι όμως αυτά τα ερωτήματα να έχουμε την τόλμη και τη δύναμη να τα ψηλαφίσουμε, για να βρούμε τις απαντήσεις, στο κελί, εδώ απέναντι του π. Φωτίου. Να ταξιδέψει το μυαλό μας στο κελλάκι αυτό του Αγίου Γέροντα και να σκεφτούμε, πώς θα μας απαντούσε; Πως θα προσέγγιζε; Τι θα μας έδινε; Τι θα μας έλεγε σήμερα; Πως θα ψηλαφούσαμε την Ανάσταση του Χριστού μέσα από τον διάλογο, την επικοινωνία και την πνευματική καθοδήγηση μαζί του;

Και πραγματικά αδερφοί μου, όταν κάνεις έτσι προσεγγίζει τις μορφές τις ευλογημένες της πίστεως μας και της Ορθοδοξίας, τότε πνεύμα ειρήνης και

γαλήνης έρχεται στην καρδιά του. Αναπαύεται, πληροφορείται, μαλακώνει η ψυχή, χαλαρώνει ο άνθρωπος, νιώθει μια εμπιστοσύνη και μία ηρεμία. Ενώ αντίθετα, όποιος προσεγγίζει τους Γέροντες και τους Αγίους με τα μάτια των διαφόρων ανωνύμων «κουκουλοφόρων» θα έλεγα του διαδικτύου και της ηλεκτρονικής εποχής, που αρέσκονται στις προφητείες, στις εσχατολογίες τις ατέρμονες, το μόνο που καταφέρνει είναι να γεμίσει με ταραχή την καρδιά του, με αναστάτωση και να φοβάται τον ίσκιο του και να τρέμει και να φοβάται.

Αντίθετα, όποιος πορεύεται με την ευχή τέτοιων Αγίων Πατέρων, ειρηνεύει, γαληνεύει, χαρίζει ειρήνη και στους άλλους και έχει μία ανάπαυση πραγματική μέσα στην καρδιά του και μπορεί να αντιμετωπίσει κάθε δυσκολία.

Τούτη λοιπόν τη βραδιά την Αναστάσιμη την πραγματική, θα έλεγα ότι ζούμε την πρώτη Ανάσταση και εμείς εδώ στο Μοναστήρι απόψε, που αξιωθήκαμε να λειτουργήσουμε και να ψάλλουμε, ας φιλήσουμε ευλαβικά το χέρι του Γέροντος Φωτίου και να ακούσουμε από το στόμα του το: «Χριστός Ανέστη και του Αληθώς Ανέστη!

Όχι περιορισμένο μόνο σε αυτές τις φράσεις του χαιρετισμού, αλλά σε όλες τις απαντήσεις, σε όλα μας τα ερωτήματα, σε όλες μας τις αγωνίες και σε όλες μας

τις δυσκολίες. Αδελφοί, Χριστός Ανέστη!».

Η Αναστάσιμη Αγρυπνία έκλεισε με τον παιάνα της νίκης και του θριάμβου, το Χριστός Ανέστη, το οποίο εψάλη δυνατά και χαρούμενα από τα χείλη όλων των παρευρισκομένων.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΕΔΩ